

RaeAnne
Thayne

*Kerst in
Shelter Springs*

Vertaling Hubertus Winter

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 RaeAnne Thayne LLC

Oorspronkelijke titel: *Christmas at the Shelter Inn*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Hubertus Winter

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © Adobe Stock

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2189 8

ISBN 978 94 027 7856 4 (e-book)

NUR 302

Eerste druk in deze editie oktober 2026

Originele uitgave verschenen bij Canary Street Press, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Natalie Shepherd klemde haar vingers om het stuur van de auto die ze had gehuurd op het vliegveld van Boise. Traag tufte ze door het donker. Haar ruitenwissers waren niet opgewassen tegen de eindeloze stroom dwarrelende sneeuwvlokken.

Ze was vergeten dat ze een bloedhekel had aan rijden in winters weer. Op dit stuk van de weg richting Shelter Springs, Idaho, haar geboorteplaats, bleef ze ruim onder de snelheidslimiet, en toch voelde het alsof ze veel te hard reed. Het was een sneeuwstorm en Natalie zat er middenin. Ze verlangde naar een stoere, brede pick-uptruck met vierwielaandrijving en sneeuwkettingen, maar die had ze niet. Deze kleine, lichte personenwagen, die vooral geschikt was om op een zonovergoten dag in Florida naar het strand te rijden, was de enige beschikbare huurauto geweest.

Dat ze hier met tegenzin was, hielp ook al niet. Jarenlang had Nat haar thuis rond de feestdagen bewust gemeden. Ze ging liever in de zomer bij haar familie langs, als de bergen weelderig groen kleurden en het meer lag te glinsteren in de zon op verrukkelijke, lange, lome zomeravonden.

Ze had sowieso al een hekel aan de feestdagen, en helemaal aan deze plek, waar ze altijd geplaagd werd door traumatische

herinneringen en spijt – spoken uit het verleden. Om over de sneeuw nog maar te zwijgen.

Het zag er natuurlijk altijd wel feestelijk en charmant uit, zo'n witte wereld tijdens de kerst. En soms glinsterden de vlokken zo dat het leek alsof ze rondliep in een sneeuwbol. Maar nu ze de banden van haar huurauto voelde slippen en haar hart in haar keel bonsde, kon het haar allemaal gestolen worden.

Nee. Ze was geen fan van dit winterse weer.

Ze wilde hier niet zijn, maar wist ook dat ze geen keus had. Toen McKenna haar drie dagen geleden een appje had gestuurd met alleen het woord Help! had Natalie precies geweten wat ze moest doen. Allereerst had ze contact opgenomen met het bureau waar ze voor werkte om vervanging te regelen. Daarna had ze haar spullen gepakt, de eerste de beste vlucht geboekt en afscheid genomen van Tenerife, het Spaanse eiland voor de kust van West-Afrika waar ze de komende tijd had moeten wonen.

McKenna had haar nodig. En als haar onafhankelijke, in zichzelf gekeerde zusje om hulp vroeg, dan was het menens.

Door het gepieker trapte ze het gaspedaal nog wat harder in. Ze reed zo hard als ze durfde. Toen ze de lampen van Shelter Springs vanuit de verte door de takken van de naaldbomen zag schijnen, slaakte Nat een zucht van opluchting. Ze was er bijna. Voor ze het wist, zou deze rijdende nachtmerrie voorbij zijn en zou ze veilig en wel in een logeerkamer in het Shelter Inn zitten.

Ze kon het best. Haar moeder had haar en haar broer en zus altijd ingeprent dat ze ook moeilijke dingen het hoofd konden bieden, en die bewering was door de jaren heen zwaar op de proef gesteld. Vergeleken bij andere dingen die Nat had meegemaakt, zou een ritje over een besneeuwde bergweg in december een eitje moeten zijn.

Een muildierhert gooide roet in het eten. Het beest sprong plotseling voor haar auto, zo dichtbij dat ze niet op tijd kon remmen. Gillend trapte Nat hard op de rem en instinctief rukte ze aan het stuur om een botsing te voorkomen.

Ze ontweek het hert op een haar na, maar de abrupte manoeuvre had rampzalige gevolgen. De auto slipte en begon rond te tolleren. Koortsachtig probeerde ze de macht over het stuur terug te krijgen, en stampend op de rem herinnerde ze zich dat ze met de draai mee moest sturen. Ze werd overspoeld door een golf van ijskoude paniek.

Ze zou in het meer belanden.

Dat was haar grootste nachtmerrie, opgeslokt worden door het water, hopeloos gevangen in een zinkend koekblik.

Haar zus had al genoeg gerouwd. Arme McKenna.

Dat was de laatste gedachte die door haar hoofd flitste voor de rechtervoorkant van de bumper een kleine spar raakte en de airbags werden opgeblazen. De auto tolde nog een tijdje door en kwam tot stilstand in een sneeuwhoop, een meter van de waterkant.

Natalie duwde de airbag weg en hapte naar adem, stijf van de adrenaline.

Ze leefde nog. Ze wist niet hoe, maar ze leefde nog. Ze stootte een klein lachje uit, schudde haar hoofd. Nu hoefde ze alleen nog maar uit te vogelen hoe ze hier weg kon rijden.

Makkelijker gezegd dan gedaan. De onderkant van de auto leunde op een rots of een boomstam. Ze gaf gas om achteruit te rijden. De motor draaide, de banden spuwden aarde en sneeuw, maar ze kwam geen centimeter van haar plek.

Mooie boel. Had ze hier bereik met haar telefoon? Was er tegenwoordig nog een taxibedrijf in Shelter Springs?

Ze probeerde uit alle macht om haar gedachten te ordenen en raapte haar handtas op van de vloer om haar mobiele telefoon te pakken. Daar was zo druk mee bezig dat ze bijna niet

hoorde dat er op het raam werd geklopt. Geschrokken keek ze op. Een man in donkere kleding boog zich voorover om naar binnen te kijken.

Tot haar eigen afgrijzen slaakte ze een gilletje.

Alle waargebeurde misdaadpodcasts die ze ooit had beluisterd drongen haar bewustzijn binnen, en in haar hoofd leek een stel grote neonletters te knippen: Niet! Opendoen!

Ze controleerde of alle deuren op slot zaten. Toen de man weer klopte, beseftte ze dat hij niet van plan was om weg te gaan. Ze draaide haar raam een stukje open, ver genoeg om hem boven de huilende wind uit te horen.

‘Gaat alles goed? Ik zag je slippen. Ik heb de wegenwacht gebeld. Ik ben arts. Kan ik iets voor je doen?’

De stem deed een belletje rinkelen, maar in het donker kon ze zijn gezicht niet zien.

‘Nee, hoor, ik geloof het niet. Ik zit hier alleen en ik heb niks. Ik kan alleen geen kant op.’

‘Wat gebeurde er?’ vroeg hij. ‘Glad wegdek? Het is een ijsbaan. En die wind maakt het nog erger.’

‘Een suïcidaal hert voor de auto. Volgens mij heb ik hem niet geraakt, al zou het me niet verbazen als er hoofafdrukken op mijn motorkap staan.’

Hij grijnsde zijn tanden bloot in de duisternis, en ze betrapte zich erop dat ze benieuwd was hoe hij eruitzag. Die stem kwam haar zo bekend voor.

‘Ik heb hier een zware pick-uptruck en een touw. Ik trek je er zo uit.’

De podcasts begonnen weer luidkeels te waarschuwen en ze wilde het aanbod bijna afwijzen, maar uiteindelijk besloot ze er toch maar op in te gaan. Het kon wel uren duren voor er hulp kwam. Bovendien was het alternatief een wandeling van zeker drie kilometer naar het dorp en door de sneeuwstorm zou ze geen hand voor ogen zien.

Als ze een ding had geleerd van haar reizen in de afgelopen vijf jaar, dan was het wel dat ze soms uit haar comfortzone moest stappen. Trouwens, dit was het platteland van Idaho, waar ze bijna iedereen kende. Op zijn minst via via.

‘Dank je. Dat is fijn.’

Hij leek naar haar te uren door de ruit, waarschijnlijk omdat hij wilde weten of hij haar kende. Op de een of andere manier straalde hij kracht uit. Het sloeg nergens op, maar ze werd erdoor gerustgesteld. Hij verdween weer, en een paar tellen later sprongen er twee felle koplampen aan en rolde hij in zijn pick-uptruck naar haar toe.

Ze hoorde het gekletter van een touw dat aan een bumper werd vastgeknoopt. Toen kwam hij weer bij haar portier staan.

‘Oké, zet hem maar in zijn vrij,’ zei hij tegen haar.

Dat deed ze. Het stond haar nog glashelder voor de geest dat Jake haar ooit een paar lesjes had gegeven, een maand nadat ze haar rijbewijs had gehaald – hoe je een lekke band vervangt, hoe je een accu aan de praat krijgt. Slepen en versleept worden.

Bij de herinnering aan haar oudere broer, een van de spoken uit het verleden die ze zoveel mogelijk uit de weg ging, voelde ze diep in haar borst een scherpe steek.

Hoe ze ook haar best deed, het lukte Natalie in deze omgeving niet om níét aan hem te denken. Jake was degene die haar had geleerd in de sneeuw te rijden. Op de middelbare school had ze op zijn aanraden een zak steenzout in de achterbak van haar kleine pick-uptruck gelegd voor het gewicht en de grip.

Haar redder in nood reed langzaam achteruit naar de weg. Met een hard, schrapend geluid schoot haar auto los.

Er was verder geen verkeer op de weg. Waarschijnlijk zat iedereen die een beetje gezond verstand bezat lekker binnen bij de kerstboom aan een kop warme chocolademelk te nippen.

De man kwam weer bij haar raampje staan. Dit keer draaide ze het iets verder omlaag.

‘Als het goed is, was dat het,’ zei hij. ‘Er zit een deukje in je voorste bumper, maar dat is zo gerepareerd. Ik ken wel iemand die het voor je kan doen. Levert altijd goed werk. En dat voor een eerlijke prijs.’

‘Dat hoeft niet, het is een huurauto en ik ben verzekerd. Het verhuurbedrijf mag het oplossen. Bedankt voor de hulp. Ik wist niet of ik hier bereik zou hebben, en ik had weinig trek in een wandeling naar het dorp.’

‘Welke kant ga je op?’

Ze knikte naar de lichtjes in de verte. ‘Shelter Springs.’

‘Heb je daar familie wonen?’

Zoiets zou een seriemoordenaar ook vragen, zodat hij haar later zou kunnen opsporen om haar te grazen te nemen. Maar het was ook iets wat een lieve man zou vragen als hij wilde weten of ze ergens kon schuilen voor de sneeuw.

‘Ja,’ antwoordde ze. ‘Mijn zus.’

Ze had nog wel meer familie in de omgeving, maar van haar eigen gezin was verder niets meer over. Moeder, vader, broer. Allemaal verdwenen. Daar was die vertrouwde pijnlijke steek weer, nu de herinneringen kwamen bovendrijven.

‘Een fijn familiebezoek gewenst.’ Hij glimlachte in de duisternis, en ze kreeg de indruk dat hij haar de hand wilde schudden door het halfopen raam. ‘Ik hoop je nog eens tegen het lijf te lopen in minder gure omstandigheden. Mijn naam is Griffin Taylor,’ zei hij.

Ze ademde scherp in. Natuurlijk! Dat had ze kunnen weten. Het was geen wonder dat die stem haar zo bekend voor kwam, ook al had ze hem al jaren niet meer gehoord.

Griffin Taylor. Dat ze uitgerekend hem als eerste moest tegenkomen! Wat deed hij hier eigenlijk? De laatste keer dat

ze wat over hem had gehoord, was hij in Los Angeles bezig geweest met afstuderen.

‘Griffin. Hoi. Ik wist niet dat je terug was.’

Hij fronste zijn wenkbrauwen, en toen de maan een ogenblik lang van achter de wolken tevoorschijn kwam, zag ze hoe de sneeuwvlokjes in zijn donkere lokken bleven steken. ‘Sorry. Kennen wij elkaar?’

‘Vroeger wel.’

Nadat hij een tijdje met samengeknepen ogen naar binnen had getuurd, deed ze eindelijk haar portier open en stapte naar buiten met een bedeesde glimlach op haar gezicht.

Een vlaag van herkenning flitste door ogen die soms, herinnerde ze zich, dezelfde kleur blauw waren als Lake Haven.

‘Natalie? Nat? Wat leuk om je te zien!’

Er viel een ongemakkelijke stilte. Hij probeerde haar te omhelzen, maar het duurde even voor ze de schok te boven was en hem ook een knuffel gaf.

Hij was altijd een atleet geweest, net als zijn beste vriend, haar broer Jake, maar zijn tienerspieren waren door de jaren heen uitgehard tot echte staalkabels.

‘Wat fijn dat je McKenna door de feestdagen heen kunt helpen. Ze heeft het even moeilijk, of niet?’

McKenna was toch hopelijk geen patiënt van dokter Taylor? De aantrekkelijke Griffin Taylor die met een klinisch oog naar je vrouwelijke lichaamsdelen zat te kijken, dat was pas een raar idee. Dank je de koekoek.

‘Ja, de zwangerschap valt haar zwaar.’

‘Ik hoorde dat ze bedrust moet houden.’

Als hij dat ergens had gehoord, dan was hij vermoedelijk niet McKenna’s arts. Natalie wist wel dat hij huisarts was, maar in zo’n kleine gemeenschap als Shelter Springs deden huisartsen van alles een beetje.

‘Daarom ben ik hiernaartoe gekomen.’

‘Ze heeft haar handen natuurlijk vol met die drukke meiden van haar.’

De zenuwen gierden door Natalies lijf, maar deze angst had niets van doen met glibberige wegen of overstekend wild. Van een afstandje was ze gek op haar twee nichtjes. Ze had alleen geen flauw idee hoe ze een kind van vijf en een kind van drie moest vermaken, en dat een maand lang.

‘Goed dat je er bent,’ zei hij. ‘Ik spreek je nog wel.’

Ze knikte. ‘Bedankt voor de hulp.’

‘Wil je hem proberen te starten, zodat we zeker weten dat je verder kunt rijden?’

‘Goed idee.’

Ze stapte weer achter het stuur en draaide de sleutel in het contact. De auto begon te sputteren en sissen. Het volgende moment kringelde er rook omhoog uit de motorkap.

Mooie boel.

Griffin boog naar haar toe. ‘Het is toch ernstiger dan het leek,’ zei hij verontschuldigend.

‘Het ziet er niet best uit, hè?’

‘Ik denk dat je met deze wagen niet ver komt.’

Dat kon er ook nog wel bij. Alsof haar hekel aan Shelter Springs nog niet groot genoeg was. Ze wilde een paar keer keihard op het stuur rammen, maar hield zich in.

‘Hoe groot is de kans dat ik hier een lift kan bestellen via de app?’

‘Net zo groot als de kans dat je een volledig glutenvrije bakkerij tegenkomt. Kom, laten we in mijn pick-uptruck wachten, daar is het warm. Als de sleepwagen is geweest, geef ik je een lift naar het Shelter Inn. Dat ligt op de route.’

In een opwelling wilde ze uitroepen dat ze best voor zichzelf kon zorgen, aangezien ze dat al vanaf haar zestiende had moeten doen, maar haar principes waren niet opgewassen tegen het vooruitzicht van een pick-uptruck met verwarming.

Bovendien was het nog maar de vraag of ze genoeg bereik had om iemand te bellen.

‘Welke spullen wil je meenemen naar McKenna?’ vroeg hij.

Ze pakte de draagtas waar haar laptop in zat en haalde haar grote weekendtas op wieltjes, met daarin al haar reisspullen, uit de kofferbak.

‘Was dat alles?’

‘Ik heb niet veel nodig.’

‘Weinig bagage. Lijkt me heerlijk.’

Bagage genoeg, dacht ze. Als ze die spoken uit het verleden ook had moeten inpakken, had ze een vrachtwagen moeten huren.

‘Laat mij maar,’ zei hij, en hij pakte de weekendtas van haar aan en liep naar zijn pick-uptruck, die voorzien was van een grote cabine. Hij zette haar tas achterin, hield het portier aan de bijrijderskant voor haar open en gaf haar een hand om haar te helpen bij het instappen.

In de cabine was het behaaglijk warm en het rook er naar cederhout, dennennaalden en leer.

‘Ik kan de verwarming wel wat hoger zetten. Het is zo guur buiten. Typisch zo’n avond waarop je geen ongeluk wil krijgen.’

‘Sorry. Volgende keer zal ik een beter moment kiezen.’

Hij glimlachte. ‘Maakt het je uit welk sleepbedrijf we bellen?’

‘Geen donder.’

Hij scrolde wat op zijn telefoon, belde een nummer en ze luisterde mee terwijl hij aan het sleepbedrijf doorgaf waar ze stonden en welk type auto het was.

Nadat hij had opgehangen, wendde hij zich tot haar.

‘Zo, Nat. Vertel, hoe is het met je?’

‘Gewoon, je weet wel. Mijn droom waargemaakt.’

‘Dat hoorde ik al van je zus. Jij bent toch een digitale noma-

de? Noem je dat zo? De laatste keer dat McKenna iets over je vertelde, zat je geloof ik in Kroatië.'

Had haar zus over haar verteld? Natalie wist niet precies wat ze daarvan moest denken. Ze had er niet bij stilgestaan dat het Griffin iets zou kunnen schelen waar ze mee bezig was. Eigenlijk was ze verbaasd dat hij haar überhaupt herkende. Ze was het zusje van zijn beste vriend geweest, meer niet, en ze had altijd naar hem opgekeken – misschien zelfs een beetje zwijmelend.

'Ik was een half jaar geleden in Kroatië, aan de Dalmatische kust. Heel mooi. Ik woonde daar in een prachtig huis op een eilandje in de Adriatische zee.'

'Klinkt als de hemel op aarde.'

'Het was niet gek. Daarna heb ik nog even in Ierland gezeten en in Noord-Engeland. En Portugal.'

'Wat een reislust. McKenna zei dat je op huizen en huisdieren past, klopt dat?'

'Het liefst wel, dat scheelt in de kosten. Maar ik verdien mijn brood als freelance schrijfster en redactrice.'

Op de een of andere manier had ze zonder het te plannen het perfecte leven voor zichzelf gecreëerd. Ze vond het leuk om voor dieren te zorgen zonder er voor altijd aan vast te zitten. Bovendien bezocht ze plekken waarvan ze vroeger niet eens had geweten dat ze bestonden.

Natalie was al vroeg besmet geweest met het reisvirus, waarschijnlijk in de tijd dat ze nog in het Shelter Inn woonde, toen het nog een hotel was. De gasten bleven een paar dagen en gingen dan weer verder, op weg naar interessantere plekken dan het slaperige stadje bij Lake Haven in Idaho.

Ze had zich vaak afgevraagd waar ze vandaan kwamen, waar ze naartoe gingen en wat ze allemaal meemaakten op hun reis. Waarschijnlijk was het allemaal een stuk opwindender dan haar eigen leven.

‘Lijkt me een boeiend leven, altijd onderweg.’

‘Het past bij me.’ Ze besloot de rollen om te draaien. ‘En jij? Jij zou overal kunnen werken. Wat doe je in Shelter Springs?’

Zijn glimlach was niet helemaal gemeend, merkte ze. ‘Het was altijd al mijn bedoeling om hier terug te komen en een praktijk te beginnen. Er zijn te weinig goede huisartsen in de regio. Al is er wel een ziekenhuis gekomen tussen Shelter Springs en Haven Point.’ Hij gebaarde naar buiten. ‘En los daarvan: rust, fijne mensen, een schitterende omgeving... Wat wil een mens nog meer?’

Net op het moment dat ze wilde vragen of hij een gezin had, zag ze twee knipperende gele koplampen naderen. De sleepwagen was gearriveerd.

‘Dat was rap,’ zei Griffin. ‘Hij is een vriend van me. Je mag hier lekker blijven zitten, dan regel ik het slepen wel met hem en breng ik straks verslag uit aan jou.’

Ze kreeg bijna zin om haar feministische klauwen te laten zien, maar na een reis van zesentwintig uur was ze blij dat iemand dit klusje voor haar wilde opknappen.

‘Dank je,’ zei ze, en ze verschanste zich zo diep mogelijk in de verwarmde stoel terwijl hij buiten de sneeuwvlagen trotseerde.

Ze keek toe toen de chauffeur van de sleepwagen de huurauto vasthaakte en kort met Griffin overlegde. De mannen moesten roepen om boven de huilende wind uit te komen, maar Natalie verstond er alsnog niets van.

Het deed er ook niet toe. Morgenochtend zou ze het verhuurbedrijf bellen om te vragen hoe het verder moest. De auto was netjes van de weg gesleept, dus voor vanavond zat haar taak erop.

Er werd nog iets onverstaanbaars geschreeuwd, waarna de man van de sleepwagen naar Natalie knikte en weer in zijn cabine verdween. Zo gauw de sleepwagen met knipperende

alarmlichten in beweging kwam, ging Griffin weer achter het stuur van zijn pick-uptruck zitten.

‘Ik heb hem mijn telefoonnummer en contactinformatie gegeven, want ik heb de jouwe niet. Hij sleept hem naar de garage en gaat er pas aan sleutelen als hij iets van jou heeft gehoord.’

‘Ik hoop dat het geen al te ingewikkelde reparatie is.’

‘Je zal wel een paar dagen zonder vervoer zitten.’

‘Dat geeft niks. Ik kan altijd McKenna’s auto lenen. Eigenlijk wilde ik helemaal geen auto huren, maar er is niet echt een andere manier om hier te komen vanaf het vliegveld. Geef toe, Griffin. Shelter Springs ligt in niemandsland.’

Hij glimlachte. ‘Daarom wonen we hier zo graag.’

Nadat de achterlichten van de sleepwagen om de hoek waren verdwenen, zette Griffin zijn auto in de rijstand en reed de weg op. ‘Kom,’ zei hij glimlachend. ‘Op naar het bejaardentehuis.’

O ja, het Shelter Inn. Haar angsten staken meteen weer de kop op. Haar zus had haar nodig. Natalie hoopte maar dat ze er klaar voor was.